

«**ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΘΕΟΣ**»; (Ψαλ.13,1)

---- . ----

«Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν
ἐπί τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων **τοῦ ἰδεῖν**

εἰ ἔστι συνιών ἢ ἐκζητῶν τόν Θεόν.

πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν,

οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα,

οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβῳ, οὐ οὐκ ἦν φόβος,

ὅτι ὁ Θεός ἐν γενεᾷ δικαία.

βουλήν πτωχοῦ κατησχύνατε,

ὅτι Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἔστι» (Ψαλ. 13,2-6)

***

Ἀπέθανε, λοιπόν, πράγματι ὁ Θεός;! Ἐπαυσε νά διακυβερνᾷ τήν Δημιουργία Του, τήν ὁποίαν εἶπε ὅτι «**καλῶς λίαν ἐποίησεν**» (Γέν.1,31), , «ἦτις ἀρχήν λαβοῦσα, **δέν θά ἔχη τέλος ἀπωλείας καί ἀφανισμοῦ διά τοῦ θανάτου**, π.χ. ἡμῶν τῶν δούλων αὐτοῦ, **ἐκδημούντων ἀπό τοῦ σώματος καί πρὸς Θεόν ἐνδημούντων**, ἀλλ' ἀπλῶς μεταστάσις ἀπό τῶν λυπηροτέρων ἐπί τά χρηστότερα καί θυμηδέστερα καί ἀνάπαυσις καί χαρά, εἰς τό τέλειον, τό αἰώνιον καί ἀτελεύτητον»; (Εὐχή Γονυκλησίας Πεντηκοστῆς).

Κατά τήν ἔνδοξον Αὐτοῦ Δευτέραν Παρουσίαν, **ἀνακαινιζομένη θά μένη πλέον ἀτελευτήτως εἰς τούς αἰῶνας**. Διότι ὅ,τι δημιουργεῖ ὁ Θεός, **ὁ Α καί τό Ω**, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, δέν ὑπονοεῖ δι' αὐτῶν ὅτι, λαμβάνόν τι (τοῦτο) ἀρχήν, καταλήγει κάπου καί μηδενίζεται καί χάνεται(!) / Ἄλλ' ὅτι, μετά τήν παλιγγενεσίαν τοῦ Σύμπαντος, ἀνακαινιζόμενον καί μή πλέον εἰς τήν κατάστασιν τήν «πεπτωκυῖαν», τήν μετά τήν ἀπό τοῦ Παραδείσου «**εὐεργετικήν ἕξωσιν ἡμῶν -ἵνα μή, προλαμβάνοντες καί τρώγοντες ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τό κακόν ἀθάνατον ἐγίνετο-**», ἐξακολουθώντας νά εἶναι, / καί νά «**συνωδίη καί συστενάζη καί ἡ κτίσις**» (Ρωμ.8,22) ἐξ αἰτίας τῆς πτώσεως αὐτῆς τοῦ ἀνθρώπου «**μένουσα τήν ἀποκαραδοκίαν αὐτῆς**» (Ρωμ.8,19/Φιλιπ.1,20), / ἔχει προεγνωσμένον Προορισμόν ἀπό Θεοῦ, Ἰδιῶς εἰλειμένον καί τετηρημένον ἐν τῷ νοῖ Ἐαυτῆς τῆς Παναγίας Τριάδος, μεθ' ὅσας ἐναλλαγάς καί μεταπτώσεις καί ἄν ἐπισυμβοῦν -φθόνῳ τοῦ διαβόλου- ὡς αὕτη, ἦν ἡ ἁμαρτία (=ἀστοχία) τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ ἀνυπακοῆς ἡμῶν «**εἰσήγαγεν-ἐπέφερεν**», ἦτις καί αἰτία τῆς ἕκ τοῦ Παραδείσου Ἐξώσεως ἡμῶν γέγονεν· αὐτόν (τόν Προορισμόν), τόν «**ἐκτός τῆς θελήσεώς Του**» διακοπέντα ὡς πρὸς τήν συνέχειαν ἣν εἶχε Προγραμματίσει δι' ὅλην τήν Δημιουργίαν Του καί διά τόν Ἄνθρωπον.

Θά δοῦμε «**γῆν καινήν καί καινούς οὐρανούς**» (Β΄Πετρ.3,13). Καί «**ὁ χοϊκός, ὁ ψυχικός ἄνθρωπος**» (Α΄Κορ.15,45-47) -ξεχωριστά, ὡς «**ἔχων ἄλλην σάρκα ἀπό τήν τῶν ζώων, ἄλλως πλασθείς ἀπό Θεοῦ**» (Α΄Κορ.15,39)-, λαμβάνων τό «**πνευματικόν σῶμα**» (Α΄Κορ.15,45-46) θά δυνηθῆ νά εἰσέλθῃ εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ διά νά ζῆ, ἀτελευτήτως θεωρῶν πάντα καί **ὁρῶν αὐτοψεί τήν Ἁγίαν Τριάδα, ἀνυμνῶν καί δοξάζων Αὐτήν διά τῆς «Νέας Ὠδῆς»** (Ἄποκ.5,9 & 14,3), **μετά πάντων τῶν Ἁγίων καί τῶν Ἀγγελικῶν δυνάμεων!** Διότι «**σάρξ καί αἷμα βασιλείαν οὐρανῶν οὐ κληρονομήσουσι**» (Α΄Κορ.15,50). Καί «**δεῖ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν πρῶτον, καί ἐνδυθῆναι εἶτα (κατόπιν) τό πνευματικόν σῶμα, καί οὕτω εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**» (Α΄Κορ.15,53).

Ἐπιτακτικά ὁ γεμᾶτος στοργή καί ἐνδιαφέρον γιά μᾶς τά παιδιά Του -«**ὅτι αὐτῷ μέλει περί ἡμῶν**» (Α΄Πέτρ.5,7) - στοργικός Πατέρας μας Προνοητής καί Συντηρητής τῶν πάντων Θεός, μᾶς λέγει νά τό ἀκούσωμε καλά καί νά μή τό ξεχνᾶμε ποτέ, «**ζητεῖτε ΠΡΩΤΟΝ τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν**» (Ματ.6,33). Καί εἶναι ἀψευδής, «**πιστός ὁ λόγος Του καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος**» (Α΄Τιμ.1,15), μή ἐπιδεχόμενος οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν καί κρίσιν. Ἡ μή, τυχόν, ἀπάντησις εἰς τι αἴτημά τινος, ὀφείλεται εἰς τό ὅτι «**κακῶς αἰτεῖται**» (Ἰακ.4,3) οὗτος, «**ἵνα δαπανήσῃ ἐν ταῖς ἡδοναῖς αὐτοῦ**» (Ἰακ.4,3).

Εἶπαμε πῶς πάνω τόσα γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἄς ὁμολογήσωμε ὅτι δέν ἔχουμε ἀνοίξει τό **15^ο Κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους** τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νά ἔχουμε ξεκαθαρισμένα ὅλα πού εἶναι γραμμένα ἐκεῖ. Κατά τά ἄλλα εἶναι «**Διαθήκη**»(!), δηλαδή κάτι πού κληρονομοῦμε, καί ἐν τούτοις δέν δείξαμε ποτέ κανένα ἐνδιαφέρον, οὔτε **γιά τό τί κληρονομοῦμε**, οὔτε -τί λυπηρό, ἀχάριστο, ἀχαρακτήριστο καί ἀκατανόητο-, **οὔτε γιά τόν Διαθέτη** καμιά σημασία, Αὐτόν πού μᾶς δίδει-παρέχει τήν κληρονομιά!

Δικαίως γι' αὐτό ὁ Θεός, ἐν θλίψει λέγει εὐρύτερα -ἄν καί **ἀνενδεής καί ἀπειραστος** αἰεὶ ὢν καί μόνον ἀπό ἀγάπη ἀπύθμενη καί ἐνδιαφέρον ἀνεξάντλητο κινούμενος λαλεῖ-, «**ὁ λαός μου, τά παιδιά μου χάνονται ἀπό ἔλλειψιν γνώσεως τῶν λόγων μου, τοῦ νόμου μου**» (. Καί μᾶς παρακαλεῖ πρὸς τό συμφέρον μας, «**γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς**» (Ἰωάν.8,32). Καί ἡ «**Αὐτοαλήθεια**» εἶναι ὁ **Ἰδιος** πού ἔδωκε τόν **Νόμον (Του)**, πρὸς ἰδικήν μας ὠφέλειαν, γιά νά ζοῦμε μέσα στή δική Του εἰρήνη καί δικαιοσύνη, ὄχι σταῖς τοῦ κόσμου πού εἶναι γιά ἓνα φεγγάρι, ἢ κατ' οὐσίαν καί ἀκρίβειαν γιά ἀδικία, ἀπάτη καί πόλεμον! Γι' αὐτό ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, διακρίνουσα καί διαχωρίζουσα τά

πράγματα λέγει, «**ἡ δικαιοσύνη Σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ Νόμος σου ἀλήθεια**» (Ἐξόδιος Ἀκολουθία).

Ποῦ πῆγαν (ἀλήθεια) **τά Ρωμαϊκά, τά Γαλλικά, τά Ἑλληνικά** καὶ τά τόσα ἄλλα «**Δίκαια**» πού θεσπίστηκαν ἀνά τούς αἰῶνες, καὶ οἱ **Νομοθεσίες πού ἀλλάζουν ἀπό φεγγάρι σέ φεγγάρι καὶ ἀπό νύχτα σέ νύχτα**, σάν ἐσώρουχα; Πού συγκεντρώνονται, συσκέπτονται καὶ διασκέπτονται γύρω ἀπό Στρόγγυλα καὶ Ὁβάλ Τραπέζια οἱ Κυβερνήται τῶν Ἐθνῶν **ν' ἀποφασίσουν γιά εἰρήνη καὶ ἐτοιμάζουν πόλεμο**, ν' ἀδειάσουν τίς ἀποθηῆκες νά σκορπίσουν ὄλεθρο, γιά νά τίς ξαναγεμίσουν νά ἀποκερδαίνουν οἱ Μαφιόζοι δῖς καὶ τρισεκατομμύρια, τὴν ὥρα;!

Οἱ Ἐπίσκοποι ὅμως, τοῦλάχιστον, δέν θά ἔπρεπε **νά ἐξαιροῦνται**; Τὴν ἔχουν τὴν «**εἰρήνη τῆ δικῆ Του, πού ἔδωκεν ὁ Χριστός**» (Ἰωάν.14,27) μέσα τους καὶ τὴν σκορπᾶνε γύρω τους; Αὐτὴ πού ἀναμασᾶνε τρεῖς καὶ λίγο στό λεπτό σέ κάθε Ἱερά Ἀκολουθία σάν «μηχανάκια» σάν «κασετόφωνα» καὶ δέν τούς ἐπηρεάζει καθόλου, καὶ ἐξακολουθοῦν νά χαιρεκακοῦν ζηλόφθονα καὶ νά μισοῦν, νά εἶναι ἀφιλάδελφοι, νά μὴ ἀποφασίζουν χρόνια, νά «**ἀφήσουν κάποτε ἐπὶ τέλους τὸ δῶρο τους, νά πᾶνε νά διαλαγοῦν μέ τούς ἀδελφούς πού ἔχουν τι κατ' αὐτῶν**» (Ματ.5,24), κι' ἐκεῖνοι ζοῦν πικραμένοι, καὶ δολοφονημένοι μάλιστα πολλάκις, συκοφαντημένοι ψυχικά παρ' αὐτῶν! Καὶ σκληρόκαρδα φερόμενοι ἀδιαφοροῦν! Δέν φρίττουν ἀναμιμνησκόμενοι τὴν «**Δικαίαν Κρίσιν τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ**»! (Ἰωάν.5,30/Β'Θεσ.1,5) // Καὶ ἂν τὴν ἔχουν, γιατί τὴν θυσιάζουν καὶ τὴν προδίδουν γιά τὸ συμφέρον τῆς ἐξακολουθήσεως νά φέρουν τὸ ἐπισκοπικόν ἀξίωμα καὶ νά μὴ χάσουν τὴν καλοπέρασὴ τους;

Χάνονται αὐτοὶ πρῶτοι ἐπίσης καὶ **δι' ἔλλειψιν πίστεως**. «**Οὐκ ἀδυνατίσῃ παρά τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα**» (Λουκ.1,37). «**Πάντα δυνατὰ ἐστὶ παρά τῷ Θεῷ**» (Μάρκ.10,27). «**Ἐάν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως**» (Μάρκ.4,31/Ματ.17,20/Λουκ.17,6). «**Ἰδού δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ**» (Λουκ.10,19). «**Ὅφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν οὐ μὴ αὐτοὺς βλάβῃ· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν**» (Μάρ.16,18). «**Πρό τοῦ ὑμᾶς αἰτεῖσθαι, ἐγὼ δώσω ὑμῖν**» (Ματ.6,8). «**Ἴνα τί οὐ δίδεις ἡμῖν**»; «**Αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε. μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστίν; ὅς ἂν βουληθῆ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται**» (Ἰακ.4,3-4).

Ὁ Κύριος εἶπε, «**ὅπου δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν**» (Ματ.18,20). Στόν Ἱερόν Ναόν, τὸ «**Πανδοχεῖον**»

(Λουκ.10,34), πού ἔχει προορισμόν, ἀλλά καί ἀναμένει ἐπιμόνως καί ἀναγκαστῶς ὁ Κύριος, ὅπως ὁ δοῦλος «ἐξέλθη ταχέως εἰς τὰς πλατείας καί τὰς ρύμας τῆς πόλεως, καί τοὺς πτωχοὺς καί ἀναπήρους καί χωλοὺς καί τυφλοὺς εἰσαγάγῃ ἐκεῖ· καί ἐπειδὴ ἔπραξε ὅπως τὸν διέταξε, καί ἔτι τόπος ἦταν ἄδειος-κενός· εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καί φραγμοὺς καί ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου» (Λουκ.14,21). / Τί λέτε, στήν σύναξη αὐτή, «τῷ ἐκκλησιασμῷ, τῶν ἀναριθμῆτων -εἰ δυνατόν- πιστῶν», πού ἐπιθυμεῖ νά «βλέπῃ τὸν ὄχλον συνθλίβοντα αὐτόν» (Μαρκ.5,31) καί ἰδιαίτερος χαίρει Οὗτος, καί μάλιστα νά «ἐξέρχεται δύναμις» (Ματθ.9,20) διαρκῶς καί ἀκαταπαύστως ἐπὶ τοὺς πιστοὺς εὐεργετική καί θεραπευτική, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς αἰμορροούσης γυνακός· ἀλλά καί «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ μετανουῶσιν ἁμαρτωλοῖς» (Λουκ.15,7,10). Αὐτοῦ τούτου ὑπάρχοντος, / οὐ μόνον ὅπως ἀπλῶς ἐννοεῖ πᾶς τις τὸν λόγον «ἐκεῖ εἰμί ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν» (Ματ.18,20), ἀλλά καί διὰ τῆς τελέσεως τοῦ Φρικωδεστάτου Μυστηρίου τῆς προσφερομένης Ἀναιμάκτου Θυσίας Αὐτοῦ δι' ἡμᾶς, / καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς Ἐκεῖνον καθ' ἣν, Αὐτός Οὗτος ὡς Σῶμα καί Αἷμα καταδέχεται νά εἰσέλθῃ ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν «μετὰ φόβου θεοῦ πίστεως καί ἀγάπης μελλόντων προσιέναι-προσελθεῖν», ὥστε ὁ κάθε πιστός νά ἀξιωθῇ νά ἐπιτύχῃ τὴν Ὑποστατικὴν ἔνωσιν του μέ Αὐτόν Τοῦτον τὸν Κύριον καί Θεόν του, κοινωνῶν-λαμβάνων ἐντός αὐτοῦ ὀλόκληρον Τον Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, Θεούμενος, ἐπιτυχάνων, ναί, τὴν Θέωσίν του;!

Τί κρίμα πού οἱ Ναοί, ἀντὶ Πανδοχεῖα, χῶροι Καταφυγῆς, Ἱατρεῖα Ψυχῶν καί Σωμάτων, [Καθόσον ὁ Χριστός «οὐκ ἦλθε καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Μαρκ.1,17) καί «οὐκ ἔχουσι χρεῖαν οἱ ἰσχύοντες ἱατροῦ ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες» (ἔ.ἀ.)], ἀπέβησαν χῶροι μετρούμενοι μέ τό Ὑποδεκάμετρο, μέ ἀπαγορευτικά καί ἀποστάσεις, καί μέ κριτήριον, «νά εἶσαι ὑγιής, νά εἶσαι ἐμβολιασμένος, νά εἶσαι ἀκίνδυνος βιολογικά»!

Πᾶνε οἱ καιροὶ πού παρακαλοῦσαν οἱ Ἅγιοι νά πάρῃ ὁ Θεός τὴν ἀρρώστια, τὴ λέπρα π.χ. ἀπὸ κάποιον καί νά τοῦ τὴ δώσει, νά τοῦ τὴν «κολλήσῃ» τὴν «φορτώσῃ» ἐκείνου! / Καί ἀπὸ Φυγαδευτήρια «ἐναντίων δυνάμεων καί τοῦ Διαβόλου», ἔγιναν «Φυγαδευτήρια Ἀθανάτων Ψυχῶν, ὧν οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ» (Ματ.16,26/Μαρκ.8,37). Διότι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πλέον σήμερον γνώμην ἔχουσιν οἱ «Λιμότοντες Λόγου Θεοῦ καί Πίστεως εἰς Αὐτόν» Λοιμοξιολόγοι, ὅτι πρωτίστως ἀξίαν ἔχουν τὰ «τομαράκια μας, ἢ μακροζωῖα μας, καί ἢ καλοπέρασὴ μας, μέχρι νά εἶναι ἡ ζωὴ μας κυλιομένη ἐν ταῖς ἡδοναῖς καί νά ροφῶμεν τὴν ἁμαρτίαν ὡς τὸ ὕδωρ» (Ἰακ.4,3).

Αὐτά δέν ἀποφαίνεται καί δέν τά ἐπικροτεῖ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὅστις θά ἐχορήγη «ἀγαθά καί ὑγείαν ἀσφαλῆ καί βεβαίαν καί ἀκλόνητον κατ' ἄμφω, πρό τοῦ αἰτῆσθαι, ἐάν δέν τά ἐζητοῦμεν ἵνα δαπανῶμεν αὐτά ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἡμῶν» (Ἰακ.4,3). Καί ἀκόμη, διότι δέν ἀρκούμεθα καί δέν ἱκανοποιούμεθα «εἰς τό ἔχοντες διατροφάς καί σκεπάσματα» (Α΄Τιμ.6,8), εἰς τήν ὀλιγάρκειαν δηλαδή καί τήν αὐτάρκειαν, νά ἐπαρκῶμεν εἰς αὐτά· ἀλλά πλεονεκτοῦντες ἀλαζονευόμενοι, χρώμενοι καί καταχρώμενοι τά τῆς φύσεως, τάς προσωπικάς δωρεάς, καί τούς ὀρμεμφύτους νόμους τοῦ Θεοῦ ὑπερλειτουργοῦντες τούς ἐνδοκρινεῖς ἀδένας ἡμῶν ἐν τῷ σώματι, φθάσαμε μέ τήν ἀφροσύνην καί τάς ὑπερβάσεις μας νά ἔχωμεν διασαλεύσει τάς ἰσορροπίας παντοῦ, καί μάλιστα ὑπερβαλλόντως. Δέν πτοούμεθα, δέν λογικευόμεθα δέ καί δέν ἔχουμε συγκρατημό νά βάλουμε λίγο φρένο νά μήν πᾶμε μίαν ὥρα ἀρχύτερα στόν γκρεμό, πουλᾶμε μπλά μπλά καί ψέματα ἀπ' τό πρωῖ ὡς τό βράδυ κι' ἀπ' τό βράδυ ὡς τό πρωῖ ἀσταμάτητα· κι' ἀλίμονο σ' ὅποιον ὑψώση φωνή, τόν κατάπτε «τό μαῦρο σκοτάδι»!

Γι' αὐτό καί οἱ ἐπίσκοποι, πῆραν ἀπ' τά Φαρμακεῖα τά «ἀντιχρεπτικά» καί κάνουν τά πάντα «Γαργάρα»! Γι' αὐτά πού λέμε ἐδῶ, «πέρα βρέχει»... Ξέρουν καλά καί ἀρκοῦνται στό «Δός ἡμῖν σήμερον» (Ματ.6,11), δηλαδή πέρασε καί ἡ σημερινή μέρα καί ἐξακολουθῶ νά παραμένω Δεσπότης; «Γαῖα πυρί μειχθήτω» γιά τά ἄλλα. Ἄς γίνη ὅ,τι ποῦνε οἱ Πολιτικοί καί οἱ Λοιμοξιολόγοι. «Πετάει ὁ γαῖδαρος; πετάει», καί φορτωμένος μάλιστα! Τό μασᾶνε σ' ἄν μαστίχα καί λένε συνέχεια ναί,ναί,ναί,ναί, μή τούς ξεφύγη καί ποῦνε πουθαινά ὄχι· καί δυσαρεστηθῆ ὁ Καίσαρας!!! Ο ΘΕΟΣ ΑΔΡΑΝΕΙ! Καί, ἐξ ἄλλου, σ' ἄν «ἀπειρόκαλος καί ἀγαθιάρης» (ἔτσι -ἄπαγε τῆς βλασφημίας- ἐκλαμβάνουν τόν Θεόν), δέν τόν πολυνιάζει πῶς θά τοῦ φερθοῦμε. Ἐμεῖς νάχουμε ἀνοιχτά μάτια νά μή χάνουμε τίς εὐκαιρίες.

Θά εἶμαι ἄραγε ἐγώ αὔριο «Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ»;!!! Κι' ὅ,τι θέλει, Τζάνεμ, ὁ «Μητσο-τάζωτος» (πού τάζει, ὑπόσχεται) μέ τόν «ΒΟΥ τόν ΙΕΡΟ-ΟΝΟΜΑΣΤΟ». Καρδιές θά χαλάω μετά; Τάξτο, Πέστο, κι' ἔγινε· κι' ἐγώ θά ἰδῆς συνέχεια καί συνέπεια! Ποῦναι μονάχα, αὐτή ἡ ὥρα καί ἡ στιγμή! Τήν κάνουν (μόνο) «τή στραβή»; Κι' ἄς φαγωθοῦν μεταξύ τους οἱ ἄλλοι 81νας Μητροπαλοῦκες! (ἔτσι τούς ἀποκαλοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι ἔμποροι τῆς ἀγορᾶς, περίξ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης) / Πίστη, Χριστό καί Ἐκκλησία μοῦ τσαμπουνᾶς; Κοντεύει νά ρθῆ αὐτή ἡ «ΧΡΥΣΟΦΟΡΑ» στιγμούλα, καί μοῦ πετᾶς μέσ' στό μυαλό τέτοιες ἀπληχαιωμένες ιδέες;!!! Κοιμᾶσαι μέ τά τσαρούχια ἀκόμη φαίνεται;

Στόν Ἅγιο Νικόλαο στό Σημεῖο Μηδέν τῶν Διδύμων Πύργων τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Βαρθολομαῖος τελείωσε τά «Παρασκήνια». Ὁ Πάπας στή Ρώμη, ὁ τόσο

Αγαπησιάρης, εἶναι ἕτοιμος, ἐπειδή κατώρθωσε νά ώριμάση καί εἰρηνεύση, λέει, τούς λαούς καί τά Ἔθνη, ἀπόδειξις -κατ' αὐτόν- ὅτι «ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι καί οἱ αἵματοχυσίες»! Φαίνεται **ζῆ σέ ἄλλον Πλανήτη**. Θά οἰκοδομήση γιά κοινή λατρεία, στό αὐτό Σημεῖο ἐν Ρώμῃ, **Τρεῖς Εὐκτηρίους Οἴκους – Ναούς**. Ἐνα **Ὁρθόδοξον**, ἕνα **Μουσουλμανικόν** (Τζαμί), καί ἕνα **Ἰνδουϊστικόν**. Μέ γειά του μέ χαρά του· καί Καλή Τύχη ἀπ' τά Μεμέτια...

Δέν κανονίζει, δέν ἔχει λόγον πλέον περί τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός. Ἡ Αὐτῆς Μεγαλιότης **ὁ Κορωνοῖός κανονίζει!**. / 200 θάνατοι σ' ἕνα χρόνο χωρίς ἐμβολιασμούς· 1700 σέ 10 μῆνες μέ ἐμβολιασμούς. Καί ε - λόγου τους θά μᾶς ποῦνε μέ πῶ ἐμβόλιο θά ἐμβολιασθοῦμε. / Εἶναι ἀγνοί, παρθενικοί χαρακτηῖρες, τίμιοι, λένε συνέχεια μόνο τήν ἀλήθεια μέρα νύχτα ἀπό Τηλεοράσεως, γιά τό καλό μας! Εἶναι τελείως ἀφιλοκερδεῖς, λιώνουν ἀπό φιλότιμο, εὐθύνη καί ἀνησυχία· ἀγρυπνοῦνε, βλέπετε πῶς βγαίνουν στά Κανάλια ἀτημέλητοι, σάν «Σκιάχτρα», προπαντός κάτι Κυρίες καθῶς πρέπει! Δέν προλαβαίνουν οἱ καημενοῦλες νά περιποιηθοῦνε λίγο τόν ἑαυτό τους προτοῦ βγοῦνε, ἀπ' τήν πολλή καί μεγάλη ἔννοια πού τίς τρώει γιά μᾶς καί τήν καλή μας ὑγεία, τί νά μᾶς πρωτοποῦνε;! Μεγάλο σεβντά ἔχουν. Πολύ μεγάλο!

Ἄφοῦ οἱ Δεσποτάδες δέν ἔχουν συναίσθηση **νά τούς πιάση τρεμούλα**· ποῦ νάχουν οἱ Πολιτικάντηδες, νά δοῦν μέ τά μάτια τους ὅτι **πλάϊ στον κάθε πιστό εἶναι κι' ὁ Φύλακας Ἄγγελός του!** (Ματθ.18,10). Τό σκέφτηκαν ποτέ; Ἔχουν μάτια νά τόν δοῦνε; / Τοῦ Προσωπικοῦ τους «**Φύλακα Ἀγγέλου**» τήν παρουσία τήν νιώθουν; Τήν τρέμουν; Θά εἶχαν αὐτή τήν συμπεριφορά, τόν ἀέρα, τά μπλά μπλά, τίς ἀγριάδες· θέλεις; **τά μίσση καί τά κρατούμενα;** Ναι! Ἦ, θά ἔβλεπες καί θά παρατηροῦσες ἕνα γύρω, **μιά γαλήνη, μιά κατάνυξη, μιά εὐσέβεια, μιά πίστη, μιά ἀγάπη καί μιά αὐτοθυσία γιά τό ποῖμνιο**, σάν τή Λύκαινα πού, ἄς πάη, ἄς τολμήση κανεῖς νά πλησιάση ν' ἀγγίξη τά λυκόπουλά της;!

Πέστε μου. Σέ τέτοιο **Φλογερό Θυσιαστήριο**. Σέ τέτοιους **Πυρφόρους Ἀγγέλους** καί «**ἀναζωπυρημένα πνεύματα ἐκκλησιαζομένων πιστῶν καί τέτοιες Συνάξεις**» (Β' Τιμ.1,6/Πραξ.12,5&15,22&16,5&19,39/ Α' Κορ.14,23/Ἐφεσ.5,27/Κολος.1,24), τέτοιου Ποιμένα Ἐπισκόπου μέ τέτοιες φτεροῦγες ἀετοῦ πάνω ἀπό τά ἀετόπουλα, πού τά **μωρά** καί τά **ἀσθενῆ**, «**ἐπισκιάζει καί φρουρεῖ χωμένα στά μετάφρενα**» (Ψαλ.90,4)· πέστε μου (ἐπαναλαμβάνω), ποιός **Πολιτικός**, ποιός **Χωροφύλακας**, Ποιός **Εἰσαγγελέας**, **Ἵπέρθεος**, ὡς πρὸς **συμπαγῆ μάζα** σάν **ἀτσάλι** θά σκεφτόταν νά στραφῆ, πού τό **χαλυβδώνει ἡ Παντοδύναμη πίστη τοῦ Χριστοῦ** στήν ὁποία, -ἂν ὑπάρχη αὐτή ἡ πίστις-, εἶναι καί ἡ **τιμία προϋπόθεσις καί ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ**, ὅτι **εἶναι Ἐκεῖνος καί ὁ Χῶρος Του**, ἐν τῷ ὁποίῳ καί διά τῶν θεραπευτικῶν μέσων

πού ἔχει χορηγήσει ὁ Ἰδρυτής τοῦ Σώματος αὐτοῦ πού καλεῖται Ἐκκλησία, και τοῦ Ὁποίου παραμένει Αἰδίως, πρό καταβολῆς Κόσμου ἢ Κεφαλή της, ὥστε, δι' αὐτῶν τῶν ἀπερίττων, ναι, μέσων, μετά πίστεως ὅμως εἰς Αὐτόν, ἔστω και «ὡς κόκκον συνάπεως» (νά θεραπεύεται «πᾶσα νόσος και πᾶσα ἄρρωστία (ἄ-ρώμη, σωματική σφαῖρα) και πᾶσα ἀσθένεια (ἄ-σθένος, ψυχική σφαῖρα);! Αὐτός ρητῶς μᾶς διεβεβαίωσεν πλειστάκις συναναστρεφόμενος μας σαρκωθεῖς και ἐμπεριπατήσας ἀναμεσά μας ἐπί γῆς, εἰπών «**Ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τόν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῶ ὑμῖν** (θά σᾶς δώσῃ» (Ἰωάν.15,16), και «**Ὅσα ἂν αἰτήσητε τόν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν**» (Ἰωάν.16,23), «και πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε» (Ματθ.21,22 / Μαρκ.11,24 / Ἰωάν.11,22 & 14,13 & 15,7).

Πῶς, κυρίως, στό θέμα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας, σωματικῶς και ψυχικῶς; **Διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαιίου**, διά τό ὅποιο, παρακαλῶ τήν ἀγάπη σας, παρακολουθεῖστε μαζί μου ὠρισμένα σημεῖα τά ὅποια θά ἀνασύρω, θά φανερώσω ἐκτυπώτερον ἔμπροσθεν ὑμῶν, ἵνα και τό Μυστήριον γνωρίσητε, και τοῦτο χρησιμοποιοῦτε ὡς ἀνάγκη λόγος και ἀνάγκη νά ζητηθῆ (τοῦτο) και (νά) σπεύσῃ ὁ Ἱερεύς νά τό ἐπιτελέσῃ πρός ἴασιν τῆς ψυχῆς και τοῦς σώματος τοῦ ἀσθενοῦντος, και ἀπαλλαγῆν ἔτι και ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ· «**κἄν ἀμαρτίας ἧ πεποιηκῶς ἀφεθήσεται αὐτῷ**» (Ἰακ.5,15). Ὁ Κύριος «προλελάληκε» γιά τέτοιες στιγμές και καταστάσεις συνανθρώπων μας πῶς θά ἐνεργοῦμε, προειπών περί τό Πρόσωπον τοῦ μαθητοῦ του **Πέτρου** τί μέλει συμβαίνειν **ἐν τῷ «γηράσκειν» τοῦτον**, και ἐκ μέρους μας τί πράττειν ὡς ρόλον «ζωννουόντων» αὐτόν και «**καθιζόντων αὐτόν ὅπου ἡμεῖς πλέον ἀποφασίζομεν και οὐχί ἐκεῖνος**» (Ἰωάν.21,18)· πόσο μᾶλλον μεριμνόντες περί **ἀρρωστημάτων, ἀσθενειῶν και ἀμαρτημάτων** αὐτῶν, ἅτινα Κύριος διετάξατο «**δι' Ἐλαιίου ἐπαλείφεισθαι και θεραπεύεισθαι**» (Ἰακ.5,14).

***

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΛΑΙΟΥ
ἦτοι
ΤΟΥ ΕΥΧΕΛΑΙΟΥ

τελουμένη ὑπό **ἑπτά**, ἧ σήμερον και **ἑνός** -ἐν ἀνάγκη- Ἱερέως,
ἐν Ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν Οἴκῳ

- . -

Σταχυολόγησις ἐκ τοῦ Κειμένου τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας:

Α) Ἡ Ἱκεσία ἐν τῷ Κανόνι

Ἐλαίω τῆς εὐσπλαχνίας, ὁ ἰλαρύνων ἀεὶ ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα βροτῶν, φρουρῶν ἐν Ἐλαίω πιστούς, οἰκτείρησον δι' Ἐλαίου τούς προσιόντας σοι.

Ἐλαίω θείω μυστικῶς οἱ χριόμενοι, τόν ὑπέρ νοῦν σου ἔλεον δεόμενοι λαμβάνομεν.

Χρισμόν σου, τόν Ἱερόν φιλάνθρωπε, ὁ συμπαθῶς ἐντειλάμενος τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, ἐπ' ἀσθενοῦσι δούλοις σου τελεῖν, ταῖς δι' αὐτῶν ἐντεύξεις, πάντας σφραγίδι σου ἐλέησον.

Θεοτόκε, πού εἶσαι τό τῆς εἰρήνης πέλαγος, μέ τίς διαρκεῖς πρὸς τόν Σόν Υἷόν καί Θεόν πρεσβείαις σου, νοσημάτων καί θλίψεων, τόν σόν οἰκέτην λύτρωσαι, ὅπως ἀπαύστως μεγαλύνῃ σε.

Τὴν πικράν κάκωσιν λῦσον τοῦ νοσοῦντος, πρεσβείαις σου, Θεοτόκε.

Θεῖος ποταμός τοῦς ἐλέους, ἄβυσσος πολλῆς συμπαθείας, οἰκτίρμον, δεῖξον τοῦ σοῦ ἐλέους τά θεῖα ρεῖθρα, καί πάντας ἴασαι· βλῦσον τὰς τῶν θαυμάτων πηγὰς ἀφθόνως, καί πλῦνον ἅπαντας· σοί γάρ ἀεὶ προστρέχοντες θερμῶς, τὴν χάριν ἐξαιτούμεθα.

Ὁ ἰατρός καί βοηθός τῶν ἐν πόνοις, ὁ λυτρωτής τε καί Σωτὴρ τῶν ἐν νόσοις, αὐτός τῶν ὄλων Δέσποτα καί Κύριε, δώρησαι τὴν ἴασιν, τοῖς νοσοῦσι σου δούλοις, οἰκτεῖρον ἐλέησον, τούς πολλά ἐπταικότας, καί τῶν σφαλμάτων λύτρωσαι Χριστέ, ὅπως δοξάζωσι τὴν θεῖαν σου δύναμιν.

Ἀδιάφθορον ὡς μύρων Σωτὴρ ὑπάρχων, τό κενωθέν ἐν χάριτι, καί κόσμον καθαῖρον, τό κενωθέν ἐν χάριτι καί κόσμον καθαῖρον, οἰκτεῖρον, ἐλέησον τόν τῆ θεῖα πίστει σου, μώλωπας σαρκός ἀπαλείφοντα.

Ὁ προσκαλεῖσθαι κελεύων τούς ἀσθενοῦντας, ἱεουργούς ἐνθέους σου, καί τούτων ἐντεύξει, καί χρίσει Ἐλαίου σου, Φιλάνθρωπε σώζεσθαι, σῶσον σὼ ἐλαίει τούς κάμνοντας.

Θεοτόκε ἀειπάρθενε Παναγία, σκέπη στερρά καί φύλαξ ἡμῶν, λιμὴν τε καί τεῖχος, κλιμαξ καί προπύργιον, ἐλέησον οἰκτεῖρον· πρὸς σέ γάρ μετὰ Θεόν καταφεύγομεν.

Ψυχὰς ἡμῶν Χριστέ, καί τά σώματα ἄνωθεν, σφραγίδος σου θείω τύπῳ ἀγιάσας ἀφράστως, χειρὶ σου πάντας ἴασαι.

Ἀφάτῳ σου στοργῆ, ὑπεράγαθε Κύριε, δεξάμενος τὰς τοῦ μύρου, διὰ πόρνης ἀλείψεις, οἰκτείρησον τούς δούλους σου.

Λόγοις σου, ὁ δι' Ἐλαίου δείξας Φιλάνθρωπε, ἐν Βασιλεῦσι τὴν κρίσιν καὶ Ἀρχιερεῦσι ταύτην τελέσας, σφραγισμῶ σου, καὶ τοὺς πάσχοντας σῶσον ὡς εὐσπλαχνος.

Μέθεξις, μὴ ἐκ πικρῶν δαιμόνων ἐφάψοιτο, τοῦ ἐπ' ἀλείψει ἐνθέω, τὰς αἰσθήσεις Σῶτερ, σημειουμένου, ἀλλ' ἐν σκέπη περιτείχισον τοῦτον τῆς δόξης σου.

Ὅρεξον, χεῖρα τὴν σὴν ἐξ ὕψους φιλάνθρωπε, καὶ σοῦ τό Ἐλαιον Σῶτερ, ἀγιάσας δίδου τῷ σῶ οἰκέτῃ, εἰς ὑγείαν, καὶ νοσημάτων πάντων ἐκλύτρωσιν.

Πέφηνας, ἐν τῷ Θεοῦ σου οἴκῳ κατάκαρπος, Μήτηρ τοῦ Κτίστου ἐλαία, δι' ἧς πλήρης ὦφθη κόσμος ἐλέους· ὅθεν σῶζε, πρεσβειῶν ἐπαφῆ σου τοὺς κάμνοντας.

Ἐλέους πηγὴ, ὑπάρχων ὑπεράγαθε, τοὺς πίστει θερμῆ, ἐλέει τῷ ἀφάτῳ σου, προσπεσόντας εὐσπλαχνε, ἐκ παντοίας λύτρωσαι κακώσεως, καὶ τὰς αὐτῶν νόσους ἀράμενος, παράσχου τὴν θείαν χάριν ἄνωθεν.

Σὺ ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς σου, Σῶτερ ὁ μόνος Θεός, πάντων ἰατροῦν πάθη τε τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τὰ συντρίμματα, αὐτός θεράπευσον, καὶ τοὺς ἐν νόσοις πάσχοντας εὐσπλαχνε.

Ἐν τῷ λιπαίνειν Ἐλαίου κρίσει, πάντων τὰς κεφαλὰς, δίδου εὐφροσύνης τούτοις τὴν χαρμονήν, τοῖς τὸν ἔλεον ζητοῦσι σου, τῆς ἐκλυτρώσεως, τῷ πλουσίῳ ἐλέει σου Κύριε.

Εἶφος ὑπάρχει κατὰ δαιμόνων, Σῶτερ σοῦ ἡ σφραγίς· πῦρ τε ἀναλίσκον πάθη τὰ τῶν ψυχῶν, Ἱερέων ταῖς ἐντεύξεσιν· ὅθεν τὴν ἴασιν, οἱ δεδεγμένοι πίστει ὑμνοῦμεν σε.

Σὺ τὸν κρατοῦντα ἐν τῇ δρακί πάντα, Μήτηρ Θεοῦ, ἔνδον ἐν κοιλίᾳ σχοῦσα θεοπρεπῶς, καὶ ἀφράστως σωματώσασα, ὑπὲρ τῶν καμνόντων, ἐξιλέωσαι τοῦτον δεόμεθα.

Ἄπαντας ἐλέησον Σωτήρ, κατὰ τό μέγα σου καὶ θεῖον ἔλεος· τούτου τὸν τύπον γὰρ Δέσποτα, μυστικῶς ὑπαινιττόμενοι, τὴν δι' Ἐλαίου ἱεροῦ κρίσιν προσάγομεν, τοῖς νοσοῦσιν· οὐς περ δυνάμει, τῇ σῆ πάντας ἴασαι.

Ρεῖθροις τοῦ ἐλέους σου Χριστέ, καὶ ἀπαλείμμασι τῶν Ἱερέων σου, πλῆνον ὡς εὐσπλαχνος Κύριε, τὰς ὀδύνας καὶ τὰ τραύματα, καὶ ἀλγεινῶν ἐπιφορὰς, τῶν ἐν ἀνάγκαις παθῶν τρυχομένων, ὅπως καθάρσει τῇ σῆ, τύχωσι ρώσεως.

Σύμβολον τῆς ἄνωθεν ροπῆς, καὶ ἰλαρότητος Ἐλαιον, θεῖον ἡμῖν τοῖς διαγράφοις Δέσποτα, μὴ μακρύνῃς σου τό ἔλεος, μηδέ παρίδῃς τοὺς πιστῶς ἀεὶ κραυγάζοντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐνδον ὡς στέφανον Ἀγνή, ἡ φύσις εἴληφε τόν θεῖον τόκον σου, ἐχθρῶν ἀπείργοντα φάλαγγας, καί νικῶντα κατά κράτος αὐτούς· διό χαρίτων σου φαιδραῖς, κατάστεφομένοι ἀγλαΐαις, σέ ἀνυμνοῦμεν πανύμνητε Δέσποινα.

Νεῦσον οὐρανόθεν οἰκτίρμον, δεῖξον σου τό ἔλεος πᾶσι· δός νῦν τήν ἀντίληψιν τήν σήν, καί τήν ἰσχύν σου τοῖς προσιοῦσι σοι, διά τοῦ θείου χρίσματος, τῶν Ἱερέων σου φιλάνθρωπε.

Ἴδομεν πανάγαθε Σῶτερ, ἀγαλλιώμενοι τό θεῖον, Ἐλαιον ροπῆ σου ἐνθέω, ὑπέρ μετόχους, ὅπερ προσείληφας, καί τυπικῶς μετέδωκας, λουτροῦ τοῦ θείου τοῖς μετέχουσι.

Οἴκτειρον, ἐλέησον Σῶτερ, ρῦσαι δεινῶν καί ἀλγηδόνων, λύτρωσαι βελῶν τοῦ πονηροῦ, τούς σούς οἰκέτας, ψυχάς καί σώματα, ὡς ἐλεήμων Κύριος, χάριτι θεία ἐξιώμενος.

Ὑμνους καί δεήσεις Παρθένε, προσδεχομένη τῶν σῶν δούλων, ρῦσαι χαλεπῶν παθημάτων, καί ἀλγηδόνων ταῖς ἰκεσίαις σου, τούς δι' ἡμῶν Πανάχραντε, τῆ θεία σκέπη σου προστρέχοντας.

Καί, εἰς τά πρὸς Κύριον· «πολύ ἰσχύει δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Ἐν ἐλέω Ἀγαθέ, ἐπίβλεψον σῶ ὄμματι, ἐπί τήν δέησιν ἡμῶν, τῶν συνελθόντων ἐν τῷ Ναῶ σου, τῷ ἁγίῳ σήμερον, χρῖσαι θείῳ Ἐλαίῳ, νοσοῦντας τούς δούλους σου.

Ταχύς εἰς ἀντίληψις, μόνος ὑπάρχων Χριστέ, ταχείαν τήν ἄνωθεν, δεῖξον ἐπίσκεψιν, τοῖς πάσχουσι δούλοις σου· λύτρωσαι νοσημάτων καί πικρῶν ἀλγηδόνων· ἔγειρον τοῦ ὑμνεῖν σε, καί δοξάζειν ἀπαύστως· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τῆς ψυχῆς τά ὄμματα πεπυρωμένος, ὡς ὁ τυφλός ἐκ γενετῆς προσέρχομαι, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζω σοι, Χριστέ· Σύ τῶν ἐν σκότει τό φῶς τό ὑπέρλαμπρον.

Τήν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον τῆ θεϊκῆ σου ἐπιστάσιᾳ, ὡσπερ καί τόν Παράλυτον ἡγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καί θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τάς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε ἡμῖν.

Παρθένε, ἐπιστήθιε φίλε, εὐαγγελιστά Ἰωάννη, βρύεις θαύματα, καί πηγάζεις ἰάματα. Πρέσβευε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος καί φίλος Χριστοῦ.

Πρεσβεία θερμή καί τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγή, τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμεν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καί ἐκ κινδύνων λύτρωσε ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Β) Δάνειον ἐκ τῶν Γραφῶν

Ὑπομονή Ἰώβ. Πολυεύσπλαχνός ἐστιν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων. (Ἰακ.5,11). «Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω. **ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τούς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καί προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτόν, ἀλείψαντες αὐτόν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καί ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τόν κάμνοντα, καί ἐγερεῖ αὐτόν ὁ Κύριος· κἄν ἁμαρτίας ἢ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ**» (Ἰακ.5,10-16).

«Λησταῖς περιέπεσεν. Ἡμιθανῆ τυγχάνοντα, εὐσπλαχνίσθη, κατέδησε τά τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καί οἶνον. Εἰς Πανδοχεῖον! Ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Ἐπί τήν αὔριον ἐξελθών, ἐκβαλόν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ Πανδοχεῖ καί εἶπεν αὐτῷ, ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καί ὅ,τι ἄν προσδαπανήσης, ἐγώ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Πλησίον = ὁ ποιήσα τό ἔλεον πρὸς αὐτόν. **Καί σύ ποίει ὁμοίως**» (Λουκ.10.30-37). **Ποιοῦμεν ὁμοίως;**

Σύ εἶ ὁ Θεός, ὁ Μέγας καί θαυμαστός, ἰώμενος πᾶσαν νόνον καί πᾶσαν μαλακίαν τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν. Ποίησον τό Ἴλαιον εἰς τελείαν ἀπολύτρωσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ! «**Ὁ διδούς λύτρωσιν ἁμαρτιῶν διά τοῦ ἁγίου σου παιδός Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀναγεννήσας (Πατέρα) ἡμᾶς ἀπό τῆς ἁμαρτίας. ὁ φωτίζων τούς τυφλούς, ὁ ἀνορθῶν τούς κατερραγμένους· «ὁ ἀγαπῶν τούς δικαίους καί τούς ἁμαρτωλούς ἐλεῶν**» (Λουκ.15,2)

Γένοιτο, Κύριε, τό Ἴλαιον τοῦτο, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως, ἔλαιον ἀγιασμοῦ, ἔνδυμα βασιλικόν, θώραξ δυνάμεως, πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας ἀποτρόπαιον, σφραγίς ἀνεπιβούλευτος, ἀγαλλίαμα καρδίας, τῷ τῆς ἀναγεννήσεως ἐλαίῳ, φοβεροί ὡσι τοῖς ὑπεναντίοις καί λάμψωσιν ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων σου, μή ἔχοντες σπίλον, ἢ ρυτίδα, καί εἰσδεχθῶσιν εἰς τάς αἰωνίους σου ἀναπαύσεις, καί δέξωνται τό βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως.

Ἰατρός ψυχῶν καί σωμάτων, πᾶσαν νόσον ἰώμενος καί ἐκ θανάτου λυτρούμενος, πηγή τῶν ἱαμάτων.

Οἱ δυνατοί τά ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν καί μή ἑαυτοῖς ἀρέσκειν (Ρωμ.15,1-7), ἕκαστος γάρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τό ἀγαθόν πρὸς οἰκοδομήν. προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καί ὁ Χριστός προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ (Ρωμ.15,2-7)

Ὁ εἰδώς ὅτι ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρά ἐκ νεότητος αὐτοῦ, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν, ὁ διὰ τὴν τῶν ἁμαρτωλῶν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσας. Σὺ εἶ ὁ εἰπών, «**οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν**» (Μαρκ.2,17). Σὺ εἶ ὁ εἰπών, ὅτι «**τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω**» (Ἰωάν.6,37)· σὺ εἶ ὁ εἰπών· «**ὅσάκις ἂν πέσης, ἔγειρε καὶ σωθήσει**» (Πατερικόν)· σὺ εἶ ὁ εἰπών, ὅτι «**χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι**» (Λουκ.15,7 & 15,10)· αὐτός ἔπιδε, εὐσπλαχνε Δέσποτα ἐξ ὕψους ἁγίου σου, ἐν χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ κατασκήνωσον ἐπὶ τὸν δοῦλον σου (τόνδε) τὸν ἐπεγνοκότα τὰ ἴδια πλημμελήματα καὶ προσιόντα σοι πίστει· καὶ προσδεξάμενος τῇ ἰδίᾳ σου φιλανθρωπία, εἴ τι ἐπλημμέλησεν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ κατὰ διάνοιαν, συγχωρήσας, ἐξάλειψον καὶ κάθαρον αὐτόν ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καί, ἀεὶ συμπαρῶν αὐτῷ, διαφύλαξον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, πορευόμενον ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, πρὸς τὸ **μηκέτι ἐπίχαρμα γενέσθαι αὐτόν τῷ διαβόλῳ**· ἵνα καὶ ἐπ' αὐτῷ δοξασθῇ τὸ πανάγιον ὄνομά σου.

«**Ἡμεῖς ἐσμέν σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους**» (Α΄ Κορ.12,27) .

«**Προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε**» (Ματ.10,5-8). Μακρὰν τῆς θεοεπαράτου καὶ θεομισήτου «**σιμωνίας**» καὶ τοῦ «**ἀργυρολογήματος**». Προέθετο ὡς ὄρον καὶ προϋπέμνησεν τοῖς Ἀποστόλοις ἐξ ὑπαρχῆς, **αὐστηρῶς τηρεῖν αὐτούς τὸ «ἀδάπανον»**, ἵνα μὴ ἡμεῖς σήμερον ὄλως ἀσυνειδήτως, αἰσχροκερδαίνοντες, ἀνοσιουργοῦντες καὶ κατηλευόμενοι **ἀνταλλάσσομεν τὸν Χριστόν μέ τὸν «χρυσόν»!**

Γ) Θησαυρίσματα, Παραλειπόμενα, Ψήγματα, Διάφορα

Χρίσει τοῦ ἐλέους σου, Φιλάνθρωπε Θεέ, καὶ Ἱερέων ἐπαφῆ, ἁγιάζονται ἄνωθεν, οἱ οἰκέται τοῦ Θεοῦ· ρύονται νοσημάτων, καθαίρονται καὶ ἐκπλύνονται τοῦ ρύπου τῆς ψυχῆς καὶ λυτροῦνται πολυπλόκων σκανδάλων· παραμυθοῦνται ἐκ τῶν πόνων, ἀπαλλάσσονται, ἐκδιωκομένων τῶν διαφόρων περιστάσεων παρὰ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἀφανίζει καὶ τὰς θλίψεις, ὡς οἰκτίρμων καὶ εὐσπλαχνος. **Ποιεῖ ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν «καταγώγιον τερπνόν τῆς Ὑπερθέου Τριάδος»!**

Ἡ δυναστεία καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος τοῦ Θεοῦ μεγαλύνεται ὑπὸ τοῦ σωζομένου ἀχρείου δούλου!

Ταχύς εἰς ἀντίληψιν ὑπάρχει ὁ Χριστός τήν ἄνωθεν ἐπιδεικνύων ἐπίσκεψιν, τοῖς πάσχουσι δούλοις αὐτοῦ· λυτροῦται νοσημάτων καί πικρῶν ἀλγηδόνων· ἐγείρει τοῦ ὑμνεῖν αὐτόν καί δοξάζειν ἀπαύστως· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Εὐλογεῖται τό Ἴελαιον, «**τῇ ἐπιφοιτήσει, καί δυνάμει, καί ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**»

Δεόμεθα «**ὑπέρ τοῦ ρυσθῆναι αὐτόν (τόν ἀσθενοῦντα) καί ἡμᾶς (τούς τελοῦντας τό Ἱερόν Μυστήριον 7 ἢ 1 Ἱερεῖς) ἀπό πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης**» (Β΄ Κορ.6,4).

«**Ἀντιλαβοῦ** (ἀντίληψι, πρόνοια), **σῶσον** (σωτηρία), **ἐλέησον**, καί **διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός τῇ σῆ χάριτι**», / διότι «**χάριτι προώριστα νά κληρονομήσουμε καί τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δωρεάν, διά τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**» (Ρωμ.3,24), ἄρα «**οὐκ ἐξ ἔργων νόμου**» (Γαλάτ.2,16), «**δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν καί ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν**» (Λουκ.17,10) , «**πολλά πταίομεν ἅπαντες**» (Ἰακ.3,2), «**ὡς ράκος ἀποκαθημένης ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν**» (Ἡσα.64,6), «**οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἄραι τά ὄμματα ἡμῶν καί βλέψαι εἰς τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ**» (Ἐνταῦθα, ἐν τῇ Εὐχῇ τοῦ Ἱ.Εὐχελαίου), «**οὐδεὶς καθαρὸς ἀπό ρύπου, ἐάν καί μία ἡμέρα ἦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς**» (Ἰώβ.14,4).

Μνημονεύσαντες τῆς Θεοτόκου (κοσμήσαντες αὐτήν **διά τῶν ἑπτὰ** πάντοτε **ἐπιθέτων** της **ἀξιοχρέως**, ὡς ποιοῦμεν καί διά τόν ὀρισθέντα παρά Κυρίου ἀπό τοῦ Σταυροῦ **υἱόν καί κηδεμόνα αὐτῆς** Ἠγαπημένον Ἐπιστήθιον Φίλον Του καί Μαθητήν, **τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην, ὃν ἐπίσης δι' ἑπτὰ ἐπιθέτων** κοσμοῦμεν **πλάϊ εἰς αὐτήν**, ἰσοτίμως γεραίροντες) **μετά πάντων τῶν ἁγίων**, / εἶτα προτρεπόμεθα **νά παραθέσωμεν ὁ καθένας καί ὅλοι μαζί τόν ἑαυτόν μας καί ὅλη τήν ζωὴν μας καί τήν Ὑπαρξήν μας, τήν διφυῆ Ὑποστασήν μας, «Χριστῷ τῷ Θεῷ».**

«**Ὅτι πρέπει Αὐτῷ πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις· τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, τώρα καί πάντοτε καί εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας**». **Ἀμήν!**

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

19.11.2021

Ξέρω, δέν μέ ξαχνᾶτε στίς προσευχές σας

τόν ξερο ... κέφαλο

Καλή Τεσσαρακοστή τῶν Χριστουγέννων

